

JURYRAPPORT JONG MUZIEK TAZ#2009

De jury van Jong Muziek heeft een boeiend hete week achter de rug en hoopt van u hetzelfde. Acht acts, in een interessante selectie van keuzeheer Pieterjan Vervondel, kregen de opdracht elk twee zo verschillend mogelijke sets te spelen op twee verschillende locaties. In de voormiddag was dat het Fort Napoleon, in de late namiddag Club Terminus. Een paar opmerkingen vooraf. Het cliché gebiedt ons te zeggen dat het niveau hoog lag en de eindkeuze moeilijk. Eigen aan clichés is dat ze een grond van waarheid bevatten, en het volgende cliché volgt nu meteen : ook dat is in dit geval waar, wat alweer een cliché is, en ook weer één met een zekere grond van waarheid, zoals het echte cliché het namelijk voorschrijft.

Wat ons dit jaar wist te charmeren was de variatie, de afwisseling in genres en stijlen, wat de vergelijking niet altijd eenvoudig maakt, maar wat , tot ons plezier, aantoonde dat er een broeierig, borrelend muzieklandschap bestaat waarvan we slechts een tipje van de sluier te zien hebben gekregen.

Vandaag heeft de jury een keuze gemaakt. Enfin, het is te zeggen : een paar dagen geleden werd ons gevraagd of het klopte dat de winnaar al bekend was. Begrijpelijkerwijze hebben wij dat toen met alle kracht bevestigd. We hebben er ook aan toe gevoegd dat de winnaars van volgend jaar en het jaar nadien ook al vastliggen, kwestie van aan de nieuwe cultuurminister op simpele wijze aan te tonen dat er in bepaalde delen van Oostende op vooruitziende wijze aan cultureel beleid wordt gedaan. Wie weet komt die broodnodige subsidieverhoging voor dit festival er dan toch ooit.

De jury, bestaande uit Frans Claus, Lise Acou, Zjakkie Willems, Franki Roels en ikzelf, Wim De Wulf, heeft dus zijn keuze gemaakt.

Tijdens de jurygesprekken werden de criteria scherp geformuleerd. We zijn op zoek gegaan naar die act, groep, of dat individu dat er volgens ons het best is in geslaagd een beklivende verbinding tot stand te brengen tussen de persoonlijkheid in keuze en/of uitwerking van het muziek materiaal, het technisch niveau van de uitvoering, de uitstraling op het podium en de impact op hart, ziel, lijf en leden van de toeschouwer. Gocart-gewijs gaan we even langs bij elke groep.

Wolf beet de spits af op vrijdag. Hier viel ons het poëtisch beeldend gehalte van de teksten op en de niet evidente manier waarop de songs gecomponeerd zijn. Daarnaast de prachtige

stem van Laura Verlinden, gecombineerd met het schitterende gitaarspel van Joris Vercammen in een set die de absolute intimiteit opzocht.

Op dag twee was iedereen benieuwd naar de muzikale uitstap van **Steffie Van Cauter**, laureate Jong Theater editie 2006. Dat Steffie een innemende podiumpersoonlijkheid is, wisten we al en dat werd hier ook bevestigd. In de voormiddag begeleidde ze zichzelf op accordeon, en kwam de eigenzinnigheid van haar songmateriaal naar boven. 's Avonds werd ze versterkt door twee, excuseer mij het woord, maar ze vinden dat zelf een compliment, door twee superwijven, op 'casserollen', stukken drum, cello en gitaar. Dat haalde die tweede set meteen stevig omhoog en het enthousiasme waarmee hier gemusiceerd werd, sloeg over op de zaal die er duidelijk pap van lustte.

Dag drie stond **Blackie and the Oohoos** geprogrammeerd. Van bij de eerste maten van de akoestische set in de voormiddag werden we ingepakt door twee loepzuivere prachtige stemmen en de uitstraling van de zussen Maieu binnen een mooie setting. Op vlak van harmonie en melodelijn vielen we van de ene aangename verrassing in de ander. We waren onder de indruk van de muzikale, diverse mogelijkheden van de groep, waarbinnen de leden met hetzelfde gemak van instrument wisselden als u en ik van ondergoed. Ook hier teksten die bekijken, die poëzie en ontroering hand in hand laten gaan met pijn en woede. De tweede set, elektrisch dan, bevestigde, op een paar opmerkingen na, alleen maar onze opinie van de voormiddag. Dit was ijzersterk.

Op maandag stond **Sara De Smedt** geprogrammeerd, met haar afstudeerproject aan het Herman Teirlinckinstituut, met als titel, *De schapen zijn verdronken*. Sara heeft een mooie stem, waarmee ze heel wat richtingen uit kan. Het tekstmateriaal, en dat mogen we onderhand een teneur beginnen noemen, getuigt ook hier van een grote poëtische beeldkracht, getuige het prachtige lied dat ze voor haar opa schreef. Alhoewel, lied is hier niet de juiste term, het gaat eerder over doorgecomponeerde stukken, waarvoor ze, naast de melodieën ook mee de arrangementen schreef. En die werden con brio uitgevoerd door een ijzersterk strijkkwartet.

Het rondje klassiek werd op dinsdag verder gezet met het **Kalès Guitar Quartet**. Op muziek-technisch vlak is dit, naast het strijkkwartet van daarnet, het strafste wat we in de voorbij week hebben gehoord. Vier supergetalenteerde klassieke gitaristen brengen een breed spectrum van klassieke gitaarwerken en schuwen daarbij ook het hedendaags klassiek niet. Een kwartet dat duidelijk de grenzen van het repertoire wil aftasten en daarom alleen al een plek verdiende op dit festival.

Rocky Teardrop en Mercedes gooien zich op het levenslied en z'n aanhangsels. Dit programma staat in zijn kinderschoenen en werd voor TAZ#2009 gemaakt. Actrice Barbara Callewaert en Wouter Verdegem, begeleid door accordeoniste Lucy, zijn op hun sterkst in de momenten waarin de parodie achterwege blijft en ze in hogere versnelling schakelen. Nummers over Mercedes die zichzelf ziet als pretpark en de sneer naar het interessante mannendom bij wie de evenaar door hun gat loopt, wisten ons te bekoren.

Op de voorlaatste dag speelde **Henri Prosper** de pannen van het dak. Rock van het zuiverste water uit de polders, bedekt met een vettige laag klei en aangedreven door de power van een dorsmachine in overdrive. Enthousiasme, energie, spelplezier, met vooral sterk samenspel tussen de gitarist-zanger Wouter Vanputte en drummer Mattijs Vanderleen, begeleid door een toetsenist die voorlopig onbekend wenst te blijven, zijn naam konden we nergens terugvinden.

Op de laatste dag stond Mari M geprogrammeerd, maar zij moest door omstandigheden afhaken. **Mary and Me** kwam in de plaats en pakte ons in. Sterk, en verrassend songmateriaal. Ritmes en melodielijnen met hoog originaliteitsgehalte, gebracht in sterk samenspel van een groep die een groep is. Hier geen frontvrouw met begeleiding, maar een aantal persoonlijkheden die samen naar het surplus zoeken. Sfeervol, bezwerend, beklijvend, donker. Ook licht, speels, sprookjesachtig zelfs, maar dan met een hoek af. En vooraan een straffe zangeres, die met haar frêle verschijning en haar warme stem moeiteloos een zaal weet in te pakken. Wij waren hier redelijk wild van, laat zoveel duidelijk zijn. Geef Mary and me nog wat tijd en vooral de goesting om door te gaan en dit wordt top, daar zijn wij zeker van.

De keuze was dus moeilijk en uiteindelijk ging het om twee groepen. Eén van die twee krijgt het budget van € 7.000. Wij vonden Mary and Me bijzonder boeiend, maar de meest complete combinatie van haar criteria: persoonlijkheid, techniek, podiumuitstraling en impact, vond de jury, na lang beraad, terug bij **Blackie and the Ohoos**.